

KARÁCSONYI ZSOLT

Nem

KARÁCSONYI ZSOLT (1977) Arad

Mielőtt bárki azt hinné, hogy megérte,
 nem, egyáltalán nem érte meg, hogy bankár voltam, tisztviselő,
 tanár és különböző intézmények igazgatója, politikus és hadvezér,
 nem érte meg, pedig az elején, mindenki azt hiszi, a hír, név, pénz,
 dicsőség, hatalom – mindezekből valamelyik elég ahhoz, hogy a költői
 testet a szó fizikai értelmében fenntartsa, táplálja, hogy a test, ez a jármű
 ne ítéltessen pusztulásra a gazdasági helyzet,
 a tátongó úr miatt. Bárki, ha ezzel próbálkozott:
 Nem érte meg. A költő így is, úgy is pusztul, lepusztul,
 belülről hal ki, fekete vitorlákat húz fel, fehér vitorlákat von le,
 közlekedik a metrón, Adrián, figyeli az időjárást, a nőket,
 számtalan lehetőség tükreit, betűit a homokban.
 Mint ahogy a valóságot sem érte meg átírni, jobbra, rosszabbra,
 azürkékre, véresen acélszínűre, mert ezzel sem változott semmi,
 nem következett be semmi, egyetlen jóslat sem vált valóra,
 miközben a költő ült a kőpadon saját sorsára várva, aki
 úgy haladt el mellette, mintha nem is venné tudomásul.

Nem érte meg homályba borulni és reflektorfénybe
 lépni sem, mert a homály és a fény nem költői,
 egyik sem tartozik a költőhöz, mert a homály és a fény,
 onnan, a költőnek nevezett testből tör elő, és semmi köze
 e testnek a fizikaihoz, amit a hadvezér, a tanár és
 a bankár táplál, fenntart, elveszejt.

Nem érte meg fejfel menni a falnak, táncokba keveredni,
 helyzeti előnyhöz jutni, lemaradni. Nem érte meg gyilkosnak,
 öngyilkosnak, áldozatnak lenni, saját lelket, testet kizsigerelni,
 kőpadra, színpadra helyezni, nem érte meg teadélutánokon és
 látványkonyhákban, világító éjszakákon és világtalan nappalokon
 elherdálni és újra egybegyűjteni a dolgokat, a világot, a témát,
 anatómiát kiáltani eretnekek között, vagy egészen halkán, de határozottan
 egyetérteni a világgal. Mert a világ, ha létezik egyáltalán, a költővel
 sohasem azonos, csak kivételése a gondolatnak, csak megfogalmazása mindannak,
 ami a költői testből mindegyre kisugárzik, napfényre, éjbe jut.

Végezetül, ám újra és újra, nem érte meg az értelmetlenség sem,
 nem érte meg az elmélet, az elme és minden egyebek felvirágoztatása,
 megszámlálása, kinyilatkoztatása, mert a vers is éppen olyan táj, mint a többi:
 ápolják, letarolják, elhadarják, csendekbe rejtik egészen
 a szóközökben homálylól, ki nem mondott világok, amelyekben én és te,
 én és a tánc, én és a szó, te és a befejezetlen mondat, értelemyszerűen
 és hiábavalóan, végtelen padokon ülve a tengerek felett,
 minduntalan a létezés lehetőségét mondjuk, dadogjuk,
 hallgatjuk el.

•

Másrészt:

nem érte meg hallgatózni, hogy a másik szobából
átszűrődnek-e bármiféle hangok, hogy a másik szobában alszik,
ébred vagy éppen üzekedik-e valaki, mert soha nem volt ott senki,
és a másik szoba, vagy a második szoba, nevezze, ki ahogy jónak látja,
nem létezett soha, mindig csak négy fal volt, és ajtó és ablak,
és mennyezet és padló, pincével és tetővel, de a négy fal,
ajtó, ablak, padló és mennyezet nem változott át igazán szobává,
nem változott térré, csak lehetőséggé, hiszen az ajtót nem nyitotta ki
senki, az ablakot nem tárta szélesre senki, csak a lehetőség, egyedül a
lehetőség szivárgott át folyamatosan ajtón, ablakon, mennyezeten,
de a másik szoba, ettől még nem vált olyan szobává, amilyen a másik, a belső,
ahol valaki egyre csak hallgatózik, szöszmötöl, ébred, alszik, üzekedik,
vagy csak gondol az előbbiekre, mert az igazi szoba
véget ér a költői test körvonalainál, és körré változik, körgyűrűvé,
pályára áll a Föld, de inkább a Szaturnusz körül, nincs benne öröm, bánat,
derű, izzás és lendület, csak a lassú forgás, amit egy szobával
még a költők sem hoznának egyébként
kapcsolatba.